

Prajeme vám sviatky, ktoré vás nabijú energiou, nie očakávaniami.

Privítali sme Mikuláša

Sviatok sv. Mikuláša nám každoročne pripomína, že Vianoce sa nezadržateľne blížia.

Je to deň, ktorý má naozaj neopakovateľnú atmosféru. Azda jeho najzákladnejšou charakteristikou je, že je to deň obdarovania. Samozrejme, najväčšiu radosť z neho majú tí najmenší. A my sa snažíme, aby sme im túto radosť znásobili, a preto pre naše deti pripravujeme krásne mikulášske popoludnie

plné prekvapení. Tento rok s malým predstihom, už 4. decembra. V Kultúrnom dome v Ponickej Lehôtky sa zišli malí aj veľkí milovníci Vianoc, Mikuláša a všetkého, čo s týmto čarovným časom súvisí. Návšteva Mikuláša bola opäť výnimočná, veď okrem balíčkov pre všetky naše detičky si pripravil veselé a umelecky hodnotné prekvapenie v podobe hudobno-tanečného predstavenia dvojice Zahrajko a Myška Eliška. Sála kultúrneho domu bola naplnená do

posledného miesta, čo svedčí o tom, že sviatok Mikuláša je stále veľmi obľúbený. Na podujatí sa zúčastnili desiatky detí so svojimi rodičmi či starými rodičmi a každé dieťa si domov odnieslo veľa krásnych zážitkov. Veď Mikuláša, Čerta a Anjela je možné naživo vidieť len jedenkrát v roku. Preto sa už teraz veľmi tešíme na budúcoročné stretnutie s Mikulášom.

Jana Turčanová

STĽPČEK

Jany Ondrejovej

starostky
obce Poniky

Vážení občania,

blíži sa čas najkrajších sviatkov v roku. Sviatkov, počas ktorých si viac ako inokedy uvedomíme, že napriek dospelosti v nás drieme duša malého dieťaťa. Všetci netrpelivo čakáme na krásny štedrovečerný stôl, voňavé a chutné sviatočné jedlo, vyzdobený stromček a darčeky.

Vianoce prežívame rôznym spôsobom. U nás majú Vianoce náboženský rozmer, pretože ich slávime ako sviatky narodenia Božieho Syna. A práve duchovná symbolika najkrajších sviatkov v roku je tým, čo ich skutočne vytvára. Samozrejme, že poteší aj malý darček. Najväčším darom pre nás všetkých je však naša rodina, blízki a priatelia. Práve v tento čas sa rodiny stretávajú viac ako inokedy, v pokoji si posedia, zaspomínajú a čo-to naplánujú do nového roka. No neraz mám pocit, akoby sa z našej spoločnosti vytrácal cit a empatia. Akoby sme žili každý len pre seba... Chcela by som veriť, že v Ponikách to tak nie je. Presvedčajú ma o tom dennodenné skúsenosti a poznatky z úspešného fungovania organizácií pôsobiacich v obci. A tak by to malo byť. Žiť ako zomknutá komunita. Navzájom si pomáhať a vážiť si jeden druhého. Ďakujem všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom priložili ruku k tomu, aby sa v našej obci žilo lepšie a krajšie.

Prajem vám všetkým radostné a pokojné Vianoce. A do nového roka hlavne pevné zdravie, trochu toho povestného šťastia, veľa radosť, ale i osobných a pracovných úspechov.

Jana Ondrejová

Pavol Ondrejko

Chcú od vás peniaze? Presvedčajú vás? Nedajte sa obalamutiť

Podvody na senioroch sú čoraz rozšírenejšie. Páchatelia sa vydávajú za pracovníkov bánk, úradov, energetických spoločností alebo dokonca za rodinných príslušníkov v núdzi. Seniori im pod tlakom naletia a nič netušiac zaplatia falošným firmám alebo jednotlivcom.

Podvodníkov sme zaregistrovali aj v našej obci. Podozrivé osoby sa predstavili ako zástupcovia stavebnej firmy a ponúkali - konkrétne v tomto prípade - asfaltovanie priedomia. Dohoda bola uzatvorená iba ústne. „Stavební odborníci“ svoju robotu nedokončili, no peniaze zoberali. V jednom prípade dohodnutú

konečnú sumu zvýšili a objednávateľa dokonca odviezli do banky, aby požiadal o úver. Našťastie, bankovní úradníci zasiahli.

Modus operandi je vo väčšine prípadov podobný. Buďte preto opatrní. Ak máte akékoľvek pochybnosti, kontaktujte políciu alebo obecny úrad. Každý podnikateľ sa predsa musí vedieť preukázať. Žiadajte minimálne výpis z obchodného registra a telefónne číslo, ktoré si na mieste môžete overiť a hneď zistíte, či naozaj patrí zástupcovi firmy, ktorý vám práce ponúka. Ak svoju totožnosť tají, je to podozrivé.

Zdokumentujte si všetky práce a osoby. V žiadnom prípade nedávajte zálohu na prácu. Všetko si dobre

skontrolujte. Až potom zaplaťte dohodnutú sumu, ale žiadajte doklad s pečiatkou firmy a podpisom. Prípadne ďalšie požiadavky neakceptujte. Ak si neviete rady, volajte políciu alebo obecny úrad. V žiadnom prípade nesadajte do cudzieho auta. Nikomu nehovorte, kde máte doma uložené peniaze. Nevyberajte hotovosť pred nikým, ani v bankomate ani v banke. Nepúšťajte zamestnancov firmy do svojej domácnosti.

Tých odporúčaní by sa, samozrejme, dalo napísať viac, celé je to však o opatrnosti po celý rok aj počas sviatkov.

Uvedený prípad momentálne rieši kriminálna polícia.

Pavol Ondrejko

Simeon – muž, ktorý videl viac

Približne pred dvetisíc rokmi žil v Jeruzaleme muž menom Simeon. Bol to úprimne veriaci človek, naplnený Duchom Božím. Od Boha dostal zaslúbenie, že skôr ako zomrie, na vlastné oči uvidí Spasiteľa. Keď Jozef s Máriou priniesli malého Ježiša do chrámu, aby vykonal všetko, čo nariadil židovský zákon, vtedy Duch Boží na to miesto privedol aj Simeona. Bola to ťažká doba. Izraelský národ bol utláčaný zvonku aj zvnútra. O vonkajší útlak sa postarali Rimania, ktorí boli vo svojich provinciách veľmi prísni, zdierali miestne obyvateľstvo a akýkoľvek náznak vzbury utopili v krvi. Vnútorňú útlak sa prejavoval v neschopnosti ich vodcov, skostnatenosti veľkňazov, pýche farizejov a zákonníkov a v duchovnom úpadku. Práve v tomto období nepokojov, biedy, útlaku, bezmocnosti,

nesplnených očakávaní a beznádej je tu muž, ktorý nádej vidí – vidí ju v Hospodinovi. Vidí ju v malom, narodenom dieťati. On sa díval veľmi pozorne, díval sa svojím srdcom a všimol si to, čo si nevšimol nikto iný. V tom, pre iných obyčajnom dieťati, on spoznal Spasiteľa. Spoznal Toho, v ktorom sa prelomili nebesá a Boh zostúpil k nám.

Pomaly sa končí adventný čas, v ovzduší cítiť vianočnú atmosféru, prípravy vrcholía, deti sa tešia na darčeky, oddych, prázdniny. Asi si aj povzdychnú, keď by tie prázdniny boli stále, aby sa nemuseli učiť, mohli si robiť iba to, čo sa im zachce, aby panovala sviatočná nálada, aby rodina bola pokope. Aj keď pred Vianocami sme ešte nervózní z toho, čo všetko treba vybaviť, zariadiť, dotiahnuť, cez Vianoce do sveta prenikne Božie svetlo a naplní

nás láskou, radosťou, pokojom, šťastím, harmóniou a nádejou. Aj my žijeme v ťažkej dobe, máme množstvo problémov, starostí, sme unavení, vyčerpaní, vyhorení a nevidíme východisko. To preto, lebo ho vidieť nechceme, hoci ho máme pod nosom. Simeon si v maličkosti všimol niečo veľkolepé, výnimočné. To si počas Vianoc všimne aj väčšina z nás.

Moc narodeného Božieho Syna je taká veľká, že nás mení. A ja by som si prial, aby sme si my, dospelí, dali prázdniny. Trvalé prázdniny od závidi, nenávidi, ohovárania, nevraživosti, nevšímavosti, ľahostajnosti... skrátka od všetkého zlého. Vieme to. Vianoce sú toho jasným dôkazom. Buďme ako Simeon, nechajme sa viesť Božím Duchom a hľadáme v obyčajných veciach veci výnimočné – Božie. Všimajme si ľudí okolo seba, ich tváre, potreby,

túžby, priania... Nebuďme sebeckí, nemyslíme len na svoje potreby! Buďme ústretoví, priateľskí, ochotní, všímaví... Boh k nám hovorí rôznymi spôsobmi, ale väčšinou hovorí potichu. Počas Vianoc sa vieme stíšiť, cítime Jeho prítomnosť, žijeme s Ním a On nás mení. Je len na nás, či si toto všetko necháme vziať, alebo budeme vidieť to, čo videl Simeon. A on si to už vziať nedal. Preto bol šťastný aj uprostred doby, v ktorej žil. Takí šťastní môžeme byť aj my, ale iba vtedy, ak si nenecháme vziať nádej, ak si nenecháme vziať Boha a vieru v Neho. Potom nielen Vianoce, ale celý náš život bude požehnaný.

Prajem nám všetkým otvorené oči, uši aj srdcia, aby sme na to čaro Vianoc nemuseli čakať a mali ho v sebe stále.

Peter Kevický

Poslanci rokovali

Zastupiteľstvo obce Poniky na svojom 15. zasadnutí 15. októbra

Zobralo na vedomie

Uznesením č. 199/2025, bod 20, A)

- Diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Vladimíra Farkaša o potrebe ustanovenia správcovstva na novom multifunkčnom ihrisku Ponická Huta, príp. nainštalovania kamerového systému, ako aj potrebe odvozu zostatku sutiny z výstavby predmetného ihriska,
- diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Vladimíra Farkaša o potrebe riešenia havarijného stavu nehnuteľnosti RD s. č. 52, ulica Bukovinka,
- diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Vladimíra Farkaša o plánovaných podujatiach v časti Ponická Huta – zabíjačka (6. 12. 2025) a turnaj spojený so slávnostným otvorením multifunkčného ihriska (26. 12. 2025),
- diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Petra Matulu o potrebe šírenia osvetly medzi občanmi, pokiaľ ide o vykurovanie domov mokrým drevom, a tým nadmerné znečistenie ovzdušia,
- diskusný príspevok poslanca ObZ Branislava Molnára vo veci nainštalovania retardérov na štátnej ceste na Družstevnej ulici v dôsledku pretrvávajúceho problému s rýchlou jazdou vozidiel,
- diskusný príspevok Ing. Ladislava Huntoša o pretrvávajúcej a nekontrolovanej ťažbe piesku nad Ponickou Lehôtkou a neustáleho rozširovania tohto priestoru, kde hrozí zosuv svahu, s návrhom zákazu ťažby a oplotenia celej lokality,

- diskusný príspevok Márie Magrovej týkajúci sa spílenia suchých konárov na stromoch v evanjelickom cintoríne; ďalej nekompetentného vyčistenia potoka v časti ulice Ponická cesta zo strany OZ Povodie Hrona; ako aj potrebe včasného informovania členov ZO SZPB o kosení okolia pomníkov,
- diskusný príspevok Anny Lakatošovej vo veci jej nesúhlasu s vypílovaním stromov v evanjelickom cintoríne,
- diskusný príspevok občanov Jána Pelca, Jozefa Paloviča, Tomáša Šajgala, Ing. Pavla Lališa a poslanca Branislava Molnára o ďalšom využití lokality Lom Bôrovie a informovaním o ich zámere vybudovať v tomto priestore športový areál a strelnicu s potrebou urýchleného vyťaženia zostávajúcich zásob piesku.

Schválilo

Uznesením č. 185/2025, bod 6, A) Rozpočtové opatrenie č. 1/2025 – úprava rozpočtu obce Poniky.

Uznesením č. 186/2025, bod 7, B) Rozpočet obce Poniky na rok 2026.

Uznesením č. 187/2025, bod 8, A) Všeobecne záväzné nariadenie obce Poniky č. 5 /2025, ktorým sa mení a dopĺňa VZN č. 5/2024 o určení výšky príspevku na činnosť školy a školského zariadenia.

Uznesením č. 188/2025, bod 9, A) Zásady hospodárenia s majetkom obce Poniky.

Uznesením č. 189/2025, bod 10, A) A.1. Predloženie žiadosti o poskytnu-

tie príspevku v rámci programu Výstavba, rekonštrukcia a modernizácia športovej infraštruktúry na základe výzvy č. 2024/002 Fond na podporu športu na projekt Výstavba multifunkčného a workoutového ihriska Ponická Lehôtká.

A.2. Zabezpečenie realizácie projektu v súlade s podmienkami poskytnutia finančných prostriedkov z fondu na podporu športu.

A.3. Zabezpečenie finančných prostriedkov na spolufinancovanie realizovaného projektu vo výške min. 30 % z celkovej sumy oprávnených výdavkov projektu, t. j. 56 293,88 eur.

A.4. Zabezpečenie financovania prípadných neoprávnených výdavkov projektu z rozpočtu obce Poniky.

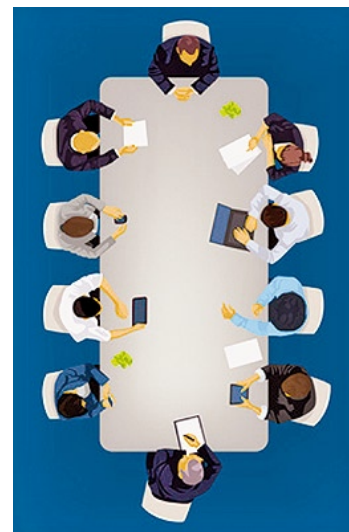
Uznesením č. 190/2025, bod 11, A) Verejné obstarávanie obnovy kultúrneho domu – zníženie energetickej náročnosti objektu - Ponická Huta.

Uznesením č. 191/2025, bod 12, A) Verejné obstarávanie výstavby multifunkčného a workoutového ihriska - Ponická Lehôtká.

Uznesením č. 192/2025, bod 13, A) Verejné obstarávanie Poniky - podpora vybraných aktivít v oblasti predchádzania vzniku odpadov.

Uznesením č. 193/2025, bod 14, A) Verejné obstarávanie zníženia energetickej náročnosti Ponického domu.

Uznesením č. 194/2025, bod 15, A.2) Podľa §9 ods. 2, písm. a) a §9a, ods. 15 písm. f) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpi-

sov trojpätinovou väčšinou všetkých poslancov obecného zastupiteľstva prevod (odpredaj) pozemkov: - parcela č. KN C 1723/21 s výmerou 20 m² – zastavaná plocha, - parcela č. KN C 1723/22 s výmerou 16 m² – zastavaná plocha, za kúpnu cenu 15 eur/m², a to z dôvodu hodného osobitného zreteľa.

Uznesením č. 198/2025, bod 19, B) Príkaz starostky obce Poniky na vykonanie riadnej inventarizácie majetku, záväzkov a rozdielu majetku a záväzkov obce Poniky za rok 2025.

Zvolilo

Uznesením č. 197/2025, bod 18, A) V zmysle § 140 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Pavla Ondrejku, bytom Námestie Štefana Žáryho 157/13, Poniky, za prísediaceho pri Okresnom súde v Banskej Bystrici na volebné obdobie 2026 – 2029.

Tutanchamon – jeho hrobka a poklady

Takmer celý druhý stupeň základnej školy sa 11. novembra zúčastnil na exkurzii a ponoril sa do hlbokéj minulosti. Naším cieľom bolo objavovanie egyptských dejín prostredníctvom jednej hrobky. Patrila mladému členovi 18. dynastie, ktorý sice ešte nestihol urobiť čin oslovujúci budúce generácie, no zapísal sa do dejín tým, ako a s čím bol pochovaný. Faraón Tutanchamon.

Tutanchamonovu hrobku objavil archeológ Howard Carter v roku 1922. Výnimočnosť tejto hrobky (a aj Tutanchamona) spočíva v tom, že vykrádači hrobov sa k nej nedostali. Howard Carter a jeho spolupracovníci boli prví, ktorí ju uvideli. Aj vďaka nemu máme ucelený obraz o pohrebnej výbave faraóna a môžeme nahliadnuť i do prostredia a vzťahov, v ktorých Tutanchamon žil. Najznámejším artefaktom, ktorý je zároveň akýmsi symbolom Tutanchamona, je jeho zlatá posmrtná maska.

Naša cesta so smerovníkom Sport Mall Bratislava sa začala ráno o siedmej a už sama osebe bola pre nás zážitkom (a možno pre niektorých tým najlepším). Na mieste výstavy dostal každý z nás malý prehrávač, svojho osobného sprievodcu, a tak sa naša výprava do Egypta mohla začať.

V úvodnej miestnosti nás privítala Rosettská doska, vďaka ktorej Francúz Jean-François Champollion rozlúštil hieroglyfy (zhodou okolností 100 rokov pred objavením Tutanchamonovej hrobky), socha mla-

dého Tutanchamona, ale aj maketa náleziska a hrobky.

Druhá miestnosť bola malou kinosálou s jediným filmom v ponuke – o dlhom hľadaní a objavení hrobky faraóna Tutanchamona Howardom Carterom.

Mnohých veľmi oslovila časť, kde sa nám postupne ukazoval obsah hrobky tak, ako ho Howard Carter našiel. Bohatá výbava skrývala 5900 predmetov a len ich zaevidovanie trvalo desať rokov. Obsah bol od veľkých kusov nábytku až po drobné a nenápadné šperky. Starovekí Egypťania sa nám ukázali v tom najlepšom svetle – mohli sme obdivovať ich vyspelé a precízne umenie zo 14. storočia pred Kristom.

V nasledujúcej miestnosti sme nazreli do pohrebnej komory. Keďže mala obmedzené rozmery, len 6,4 x 4 m a steny vysoké 3,6 m, predpokladá sa, že pôvodne nebola určená pre kráľa, ale bola len náhradným plánom po náhlej a nečakanej smrti Tutanchamona. Steny boli vyzdobené freskami, ktoré zobrazovali jeho cestu do ríše mŕtvych. Na konci miestnosti sme uvideli aj najznámejšiu posmrtnú masku starovekého Egypta – masku faraóna Tutanchamona. Je vyrobená takmer z čistého zlata a váži 10,23 kg. Museli sme uznať, že napriek tomu, že to nebol originál, bola nádherná.

Ďalšie exponáty nám podrobne ukázali obsah hrobky. Bolo fascinujúce sledovať do akých detailov to Egypťania mali premyslené. Vystavené artefakty poukázali aj na emo-

cionálny život mladého faraóna. Zobrazenie Tutanchamona na svojom tróne so svojou manželkou, prameň vlasov jeho babičky ako súčasť jeho hrobky, malé sarkofágy s telami Tutanchamonových detí (jedno zo mrela po narodení a druhé ešte pred narodením)...

Expozícia bola bohatá na množstvo artefaktov, ale aj spôsobom, akým nám ich predstavili. Na konci výstavy nás čakal obchod so suvenírmi, ktorý bol tiež prispôbený téme a bol zariadený i ozvučený ako staroegyptská tržnica.

Po náročnej expedícii do hrobky sme si všetci zaslúžili oddych a za najvhodnejšie miesto oddychu sme si zvolili v podstate tiež tržnicu – nákupné centrum Avion. Zhodnotili sme, že naši žiaci sú veľmi šikovní, schopní a vedú veľmi efektívne využiť čas – rýchlo sa naobedovali a stihali aj nákupy... No a po tejto namáhavej aktivite nás už čakala len cesta domov.

Naša spoločná výprava – exkurzia – sa uskutočnila aj vďaka finančnej podpore združenia rodičov zo ZŠ s MŠ Štefana Žáryho v Ponikách a občianskeho združenia Ponické deti. Na poďakovanie využijem slová jednej z hlavných postáv výstavy.

Keď sa Howard Carter konečne dostal k hrobke a vyhlbil malý otvor, cez ktorý mohol prepačať dovnútra sviečku, pýtali sa ho, čo vidí. Odpovedal: „Áno, vidím úžasné veci.“ Pripájame sa k nemu a ďakujeme za možnosť vidieť úžasné veci.

Mária Pavlendová

Chceme Ho nájsť?

V živote sa nám mnohým už veľa vecí stratilo a sú nenávratne preč. Bola to krásna mladost a veľká radosť z napadaného prvého snehu, krásne výlety s rodičmi... Oveľa horšie by bolo, ak by sa z nášho života po rokoch vytratila radosť a pokoj. Asi pred rokom som dostal od spolubrata Róberta krásny obraz s Pannou Máriou. Je na ňom zobrazená ako *Theotokos oranta – Modliaca sa Bohorodička* – so zdvihnutými rukami (prví kresťania sa v tomto postoji modlili). Na jednom pleci je jedna hviezda, na hlave druhá a tretia na druhom pleci. Chce sa tým povedať, že symbolizujú dokonalé panenstvo Panny Márie, ktorá bola pannou pred narodením, počas narodenia a po narodení Ježiša Krista.

Zaujímavá je prvá hviezda v ktorej je ukrytý aj dialóg medzi archanjelom Gabrielom a Pannou Máriou. Zvlášť veta „*Ako sa to stane? Ved'ja nepoznám muža.*“ (Lk 1, 34)

Grécke slovo *ginóskó* tu býva chápané v súlade so starozákonným použitím v pohlavnom zmysle, a teda veta by znamenala: „*Ako sa to stane? Ved'ja nemám vzťah so žiadnym mužom.*“ Takáto odpoveď by bola prekvapivá, lebo v tom čase Mária ešte nebola manželkou, a teda ešte nebývala s mužom. Treba mu skôr rozumieť v hlbšom zmysle, ponad jeho pôvodný význam. Veta by tak znamenala: „*Ako sa to stane? Ved'mne je pohlavné spolužitie s mužom cudzie.*“ (výklad R. Gardini – Pánova matka)

Vrátim sa k obrazu – ikone, na ktorom v jeho strede objavujem Ježiša, ktorý je akoby vnútri Panny Márie, tiež sa modlí a dvíha ruky ako Panna Mária. Je to zaujímavé umelecké vyjadrenie – Ježiš, Boží Syn v strede Panny Márie. Toto ikonografické riešenie bolo inšpirované zvykom vládneho dvora, podľa ktorého kráľovná a vládni hodnostári nosievali na prsiach vyšíty obraz vládcu, znak jeho najvyššej autority.

Akoby nám ikona chcela pripomenúť objav Ježiša, Božieho Syna v strede srdca. Nech On má v ňom najdôležitejšie „kreslo“, ak sa to stane, vtedy sa vráti radosť a pokoj aj do našich najvšednejších dní počas celého roka. To vám prajú bratia kapucíni k sviatkom Narodenia Pána.

Karol Baran

Ďalšia kapitola ZUŠ Stožok

S príchodom septembra naša umelecká škola otvorila svoje brány už po dvanásťkrát. Preto stále menej používame spojenie začínajúca škola. Dnes sme síce mladou, no už pomerne skúsenou školou, ktorá zrie doslova každou vyučovacou hodinou, každým žiakom, zrealizovaným koncertom...

Pár dní po otvorení školského roka sme mali dodatočné prijímacie skúšky. V Ponikách sa pomaly stáva zvykom, že na septembrové prijímacie skúšky prichádza viac žiakov ako v júni. Silné zastúpenie mal okrem iných literárno-dramatický odbor, ktorý začal svoju činnosť práve v tomto školskom roku a o ktorom sme podrobnejšie písali v predošlom čísle.

V priebehu septembra a októbra pracujeme so žiakmi na novom programe. Preto neorganizujeme koncerty, ale nacvičujeme skladby, piesne v novom repertoári. Prvé vystúpenie sa teda konalo 5. novembra v Kultúrnom dome v Ponickej Lehôtke a venovali sme ho seniorom. Predstavili sa na ňom žiaci speváckeho oddelenia a tanečného odboru z materskej aj základnej školy. Myslím, že pri podujatiach tohto typu nie je na prvom mieste kvalita výkonov, ale skôr to, že potešia tých, ktorí z rôznych dôvodov nemajú možnosť dostať sa ku kultúre. Pokiaľ tam niekto má svoje vnúča, radosť a hrdosť je neopísateľná. V novembri sa už tradične konajú interné koncerty. V priestoroch ZŠ sa 20. novembra predstavili

huslisti, cimbalisti, flautisti, speváci, klaviristi a gitaristi. Ešte predtým sa konala *Ponická heligónka*, kde sa tradične predstavil náš žiak Ján Pinka z Oraviec. Janko však okrem hry na heligónke študuje aj hru na cimbale. Tento nástroj nespomínam náhodou. V dňoch 21. a 22. novembra usporiadali v Základnej umeleckej škole J. Kresánka v Bratislave celoslovenskú súťaž *Cimbalový Prešporok*. Predstavili sa na nej žiaci Michala Budinského, ktorí sa umiestnili v zlatom a striebornom pásme, čo je v celoslovenskom meradle veľký úspech.

Tešíme sa, že sme sa mohli zapojiť aj do dobrovoľníckej činnosti, a to veľmi zaujímavým spôsobom. Základná umelecká škola Stožok spolu so svojím vysunutým pracoviskom v Ponikách sa stala oficiálnym partnerom zbierky *Koľko Lásky sa zmestí do krabice od topánok?* Zbierku organizuje občianske združenie *Koľko lásky*. Ide o celoslovenskú zbierku pre seniorov. Jednotlivé školy zbierajú

sladkosti, nápoje, ale aj rukavice, šály, knihy, pohľadnice, výkresy... Keďže sme umelecká škola, naša voľba prirodzene padla na výkresy a pohľadnice s vianočnými želaniami. Kresby, samozrejme, vytvorili naši žiaci, takže každé dielko malo svoj jedinečný charakter.

Popri spomenutých aktivitách sme veľkú pozornosť venovali príprave vianočných koncertov. Keďže sa snažíme zapájať žiakov do kolektívneho diania, je veľmi dôležité čo najefektívnejšie nastaviť prípravu jednotlivých odborov, aby smerovala k jednotnému cieľu. Veríme, že ste aspoň jeden z nich, ak nie oba, navštívili. Prvý koncert sa už tradične konal v evanjelickom kostole v Ponikách 10. decembra. Okrem nás sa na ňom predstavili aj žiaci ponickej školy a Spevokol pri ECAV v Ponikách. Hneď na druhý deň si žiaci literárno-dramatického a tanečného odboru pozreli predstavenie v Slovenskom národnom divadle v Bratislave – bol

to detský balet *Luskáčik* na hudbu P. I. Čajkovského. Najznámejší vianočný príbeh oživa v koncepcii Vasilija Vajnonena a choreografickej úprave Rafaela Avnikjana a Jozefa Dolinského. Spolu s orchestrom, sólistami a s členmi baletu SND účinkujú aj žiaci Tanečného konzervatória Evy Jaczovej a Bratislavský chlapčenský zbor pod vedením Magdalény Rovňáckovej. Ide o nádherné spracované predstavenie.

Naším posledným vystúpením v tomto roku bol samostatný vianočný koncert v KD Ponická Lehôtka, ktorý býva tradične bodkou za celoročnou činnosťou školy v predvianočnom období.

Na záver by som rád v mene Základnej umeleckej školy Stožok poprial všetkým to, čoho je niekedy medzi nami málo, a to vzájomnú úctu a toleranciu. Urobme všetko pre to, aby tieto hodnoty boli v našom živote prítomne nielen na Vianoce.

Michal Otapka

Ponická heligónka sa opäť rozozvučala

Aj tento rok sa sála v Kultúrnom dome v Ponickej Lehôtke zaplnila priaznivcami ľudovej hudby a heligónkárskych melódií, ktoré priniesli účinkujúci z Podpoľania, Horehronia, Trenčína, Oravy a Kysúc. Podujatie každoročne organizuje občianske združenie Drienok.

Program bol pestrý a diváci si prišli na svoje. Hostami boli sestry Bacmaňákové, ktoré vniesli do

programu neskutočnú energiu a nedejtu pesničku si s nimi diváci zapievali. Svoj talent znovu potvrdil Janko Pinka z Oraviec. Mimoriadny potlesk si vyslúžili aj Kukuliakovci s Filipkom, známym svojou prirodzenosťou a pesničkami, ktoré si zapieval so svojím otcom. Atmosféra v sále bola počas celého programu veľmi pozitívna a nadšenie divákov dokazovalo, že heligónka má v srdciach ľudí pevné miesto.

Organizátori sa divákovi prihovoriť krátkym poetickým úryvkom, ktorý pripomenul atmosféru starých čias:

*„Keď som bola ešte malá,
také malé dievča
dedina viac voňala vôňami
čo liečia.
Kriky, kvety, plody zeme
bolo cítiť v ulici.
Či je navždy zatvorené
toto krásno v truhlici?“*

(autor:
Michal Šavolt)

Súčasťou 6. ročníka Ponickej heligónky bola aj výstava ľudovo-umeleckých výrobkov rodáka Jána Paloviča. Tradičné remeslo a ručná práca krásne doplnili hudobný program a podčiarkli atmosféru podujatia.

Dôležitým momentom tohto ročníka bol jeho charitatívny rozmer. Časť výtazku poputovala krajskému stredisku Únie nevidiacich a slabozrakých v Banskej Bystrici,

čím organizátori podporili ľudí, ktorí pomoc potrebujú a vedia ju aj oceniť.

Heligónka aj tentoraz potvrdila, že tradície majú stále silu spájať ľudí, prinášať radosť, inšpiráciu a zároveň pomáhať. Organizátori veria, že o rok sa kultúrny dom opäť naplní folklórom, hudbou a dobrou náladou.

Katarína Piarová

Z rozprávky do rozprávky

S mapou a batôžkom plným tajomstiev k nám do škôlky prišli dve dievčatá Ja a My, aby sa s nami vybrali na dobrodružnú cestu do fascinujúceho sveta zúbkov.

Detúrence sa veselou formou dozvedeli, ako sa majú o svoje zúbky starať, ako ich čistiť, a čo všetko treba urobiť, aby ich ústa boli zdravé.

V rámci edukačno-zábavného divadelného predstavenia si deti osvojili základnú ústnu hygienu, ale naučili sa tiež zúbkovú pesničku, zatancovali si, bolo to zábavné. Po veselej ceste za zdravými zúbkami, po ktorej nás viedla mapa, sme sa dostali k rozprávke, kde nás zase viedla hviezdica. Do škôlky priletel anjel, ktorý hľadal Mikuláša a počas hľadania nám vyrozprával príbeh o Vianociach. Vianočná rozprávka *Keď vyjde hviezdica* nám privolała Mikuláša. Stretnutie s ním bolo krásne. Detúrence spievali koledy, recitovali... A ako to už v rozprávkach býva, zazvonil zvonec a aj tejto rozprávke bol koniec. Našťastie, nie navždy.

Tešíme sa o rok.

Jaroslava Berčíková

Vianočný koncert a punč starostky

Poniky sa 10. decembra ponorili do predvianočnej atmosféry plnej hudby a pokoja. Tradičný vianočný koncert v evanjelickom kostole v Ponikách prilákal množstvo divákov z obce aj okolia. Po úvodnom privítaní a modlitbe Petra Kevického sa nám predstavili žiaci zo Základnej školy s materskou školou Štefana Žáryho, tiež z elokovaného pracoviska ZUŠ Stožok v Ponikách a Spevokol pri ECAV.

Program bol pestrý, okrem tradičných slovenských kolied zazneli aj náročnejšie vianočné piesne v netradičných aranžmánoch. V závere dvaja malí moderátori vyzvali prítomných, aby sa navzájom chytili

za ruky a darovali si úsmev, čo bolo príjemným osviežením slávnostného večera. Všetkým zaželali mier, vieru, nádej a lásku.

S príhovorom vystúpila aj starostka obce Jana Ondrejková, kto-

rá okrem iného povedala: „Vianoce sú predovšetkým sviatkami lásky, viac si pomáhame, viac myslíme na druhých, viac sa usmievame. Priala by som si, aj vo vašom mene, aby sme takúto peknú atmosféru za-

živali častejšie.“ Všetkým zaželala pokojné sviatky, poďakovala sa za prípravu koncertu a pozvala nás všetkých na tradičný starostovský punč. Vzápätí sa kostolom rozozvučali tóny piesne Tichá noc, ktorú si s účinkujúcimi zaspievali aj diváci.

Pred obecným úradom nás vítal vianočná hudba, rozvoniaval punč pre malých aj veľkých, cítili sme vôňu perníkov, oblátok, opekancov, trdelníkov, ale mohli sme si kúpiť aj milé drobnosti, ktoré zhotovili učitelia so žiakmi aj rodičmi a tiež členky Klubu senioriek v Dúbravici. Výťažok z predaja posluží žiakom a seniorom.

Anna Trnková

Lampiónový sprievod

Na sviatok Všetkých svätých sme sa v obci po roku opäť tešili z lampiónového sprievodu.

Tomuto milému podujatiu sme dali podtitul *Zapálme Poniky láskou*, nakoľko jeho centrom je srdce postavené zo sviečok na ihrisku pri obecnom úrade. Od týchto sviečok si deti, ale aj tí skôr narodení odpaľujú svoje lampióny, aby posolstvo rozniesli v sprievode po našej obci. Teší nás, že na podujatí sa zúčastnili všetky generácie a že z roka na rok sa nás v tento čarovný večer stretáva viac a viac. O program pre deti aj o hudobný sprievod sa postarali bratia kapucíni. Pre všetkých bol pripravený teplý čaj, varené víno a kto nezával, stihol aj sladké maškrtky, ktoré

pripravili šikovné žienky z obecného úradu.

Svetlá lampiónov rozžiarili obec i oblohu nad ňou a vniesli do pietneho večera slávnostnú atmosféru. Ľudia v hlúčkoch debatovali,

deti spievali a tancovali na ihrisku, a všetkým bolo akosi teplejšie na dušu. Sviatok Všetkých svätých je dňom pokoja a spomienok, ale aj dňom svetla. A vďaka nášmu lampiónovému sprievodu sme si toto

pomyselné svetlo odniesli aj do svojich domovov. Ostáva už len dúfať, že posolstvo krásneho podujatia v nás pretrvá až do budúročného stretnutia.

Jana Turčanová

Z nebeskej výsosti idú k vám, dobrú novinu nesú vám...

Vianoce. Už pri vyslovení tohto slova sa mnohým z nás rozziaria oči a v duši sa prebudí neobyčajný pocit. Najsilnejším darom Vianoc je ich schopnosť zastaviť čas a preniesť sa k nezabudnuteľným momentom, ktoré definovali naše detstvo a rodinné tradície. Každá rodina si nesie tie svoje. Pozývame vás spoločne sa ponoriť do rozprávania Zuzany Matulovej z Ponik a Juraja Koleničku – Kiróniho z Ponickej Lehôtky a pripomenúť si, prečo práve tieto sviatky zostali navždy zapísané v ich srdciach.

Zuzana Matulová

Ako malé deti sme sa s mojou o päť rokov staršou sestrou na Vianoce veľmi tešili. Najviac však na sneh, bolo ho vtedy naozaj veľa, len tak vrzdľal pod nohami. Keď sme sa chodili sánkovať, prišli sme domov také premočené a vyštípané od zimy, že nás mama musela posadiť na múrik, aby sme sa vysušili. Pre nás to však bola radosť a obrovský zážitok. Teraz je to už celkom iné, snehu je pomenej a deti sa už veľmi nemajú kde sánkovať.

Vianoce u nás sa začínali adventom a to bol v našej rodine posvätný čas. Boli sme veriaci, takže to bolo tiché, pokojné obdobie. Ako deti sme nevedeli, že Ježiško nenosí stromček ani darčeky. Našli sme stromček opretý o bránu a mysleli sme si, že nám ho potajomky priniesol Ježiško, hoci to bol sused, čo chodil do hory.

Pred Vianocami sa tradične piekli opekance. My sme mali ešte starú pec. Tá bola veľká, v nej sme piekli chlieb aj tie opekance, v komíne sa údilo mäso. Opekance vždy piekli moja mama so starou mamou a strynou. Z koláčov sa ešte chystali tvorožníky, makovníky, mrežovníky, deň a noc, ženský vrtoch - to všetko boli jednoduché koláče. Maslové sa vtedy ešte nerobili. Pekávalo sa v týždni. Deň pred Štedrým dňom sme varili kapustnicu, v ktorej nechýbali klobásky, mäso a hríby. Spomínam si, že deň-dva pred Štedrým večerom k nám prišli krstní rodičia

Modlitby, koledy, skromné darčeky a pokora – v spomienkach skôr narodených

s plazovkou – vianočnými darčekmi, ktorými nás ako deti obdarovali. Boli tam salónky, čokoládová kolekcia, jabĺčka, pár pomarančov, búrské oriešky, niektorí dostali aj knihu alebo oblečenie. No my sme sa z toho tešili viac, ako z drahých darov aj preto, lebo sme mohli byť spolu. Vždy sa rozprávali príbehy, ktoré sme ako deti veľmi pozorne počúvali.

Dobrotu na štedrovečerný stôl sme mame pomáhali pripravovať počas celého dňa.

V podvečer tohto slávnostného dňa sme išli všetci svorne do kostola. Otec ešte chodil v kroji a na mamu si spomínam, asi ako trojročná, že sa tiež obliekala do kroja, ale potom už nie. Kostol bol plný veriacich. Kto chcel sedieť v lavici, musel prísť skôr. Do lavice sa zmestilo osem ľudí a tí, čo prišli neskôr a videli, že v lavici nás je len sedem, tak veru sme sa museli posunúť, aby sme sa všetci pomestili. Atmosféra bola sviatočná. Ako deti sme tiež rečnili pred oltárom. Služby Božie prebiehali skoro rovnako ako teraz. Po ich skončení sa ženy v kostole predbiehali, kto pôjde skôr na offeru, aby z kostola každá prišla domov ako prvá, čo bolo vtedy znakom dobrej gazdinej. Moja mama so susedou Bukvajovie boli medzi prvými, lebo naše miesto bolo v druhej a tretej lavici.

Štedrovečerný stôl sa prikrýval bielym obrusom a jedno miesto sa nechávalo voľné. Hovorilo sa, že pre počestného, alebo niekoho, čo nás predišiel do večnosti, že príde k nám na večeru. Keď sme si posadali, už nesmel nikto vstať, kým sa neskončila večera. Na stole boli obľátky s vianočnými motívami, opekance s makom, klobáska uvarená v kapustnici, podobne ako *chrbtovina*, keďže sme si dochovali vlastné prasiatko. Ryby sme v tom čase na sto-

le ešte nemávali. Keď sme už sedeli okolo slávnostne prestretého stola, gazdiná, čiže moja mama, odriekala: „Požehnej stůl tento, Pane, s pokrmí od Tebe dané, pomoz mírně požívati a na to pamatovati, že Tvé království není samé pítí a jezení, ale v srdci láskou ja-tém, pokoj, radost v Duchu Svatom.“

Po večeri nikto nevstal od stola. Z evanjelického spevníka sme spievali vianočné pesničky. Predtým sme sa všetci pomodlili: „Bože, Tys nás rozličnými, zas nasýtil dary svými, za to my Tvé velebnosti, díky dá-vame z vďecnosti.“ Amen.

U nás bol ešte taký zvyk, že otec rozkrojil jabĺčko na toľko dielikov, koľko nás bolo za stolom. Každý zjedol kúsok jabĺčka, čo bolo symbolom súdržnosti, aby sa rodina aj v nasledujúcom roku stretávala pokope a v zdraví. Z každého jedla otec odložil kúsok nabok a odniesol do maštale koníkom, kravičkám, ovečkám a prasiatkam, aby aj oni mali večeru ako sme mali my. Zvyšné jedlo zostalo na stole aj počas ďalších sviatočných dní a nikomu to nevadilo. Po večeri sa u nás schádzala rodina a susedia a potom sme zase išli my k nim.

Pred dverami sme im zaspievali: „Z nebeskej výsosti idú k vám, dobrú novinu nesú vám, a vy sa ich nelakajte, do izby ich zavolajte. Opekance vám nechceme, jabĺčka nepohryzieme, orieškov by ste nám dali, Pán Boh vám nepožehnali. Pán Boh vám daj dobrý večer. Slobodno ísť ďalej?“

Prialo by som si, aby si moje deti a vnúčatá zachovali tradície, ktoré sme zažívali ako deti. Aby boli vďační za okamih, keď môžu oslavovať narodenie Pána Ježiša. Aby žili v pokoji, svornosti, vďačnosti, mali rešpekt pred staršími, žili v láske a mieri ako my v časoch, na ktoré som spomínala.

Juraj Kolenička – Kiróni

Narodil som sa počas vojny. Keď ustupovali nemeckí vojaci, tak strieľali na *Lihotku* (Ponická Lehôtka). Jeden z granátov spadol aj na náš dom. Otec uchoval črepinu, ktorú opatrujem dodnes. Do školy som začal chodiť už po vojne. Spomínam si, že sme sa v škole ešte aj modlili a keď sme odchádzali domov, zdravili sme sa: „S Pánom Bohom.“ Ako malý huncút som k tomu dodal: „Aj s batohom“, za čo ma pán učiteľ Filkor vyťahal za uši.

V časoch môjho detstva a mladosti bolo snehu neúrekom. Deti z celej Lihotky sme sa schádzali a šantili na snehu, stávali snehuliakov, sánkovali a gulovali.

Už ako malý chlapec som počas štedrovečerného dňa pomáhal otcovi. Mali sme voly, kravy aj ovce. Otec, ktorého som volal *ňanka*, mi povedali, že dnes musí mať hojnosť aj náš statok, preto sme mu do beriny dali viacej sena a do válova prysypali zrna, aby aj zvieratá vedeli, že je sviatok. Staršia sestra pomáhala mame v kuchyni. Vianočný stromček bol zavesený na hrade. Bola to asi metrová jedlička, aby sme mohli popod ňu prechádzať. Mama so sestrou ju ozdobili salónkami, teda kokkovým cukrom zabaleným do pozlátky, alebo malými jabĺčkami. Darčeky boli skromné. *ňanka* mi vystrúhal dreveného vojačika, ktorého som si opatroval. Rád som hrával karty, tak mi otec kúpili aj tie karty. Sestra dostala zase bábiku alebo ozdoby do vlasov. Po vojne to bolo tak, skromnejšie. Spomínam si, že počas sviatkov k nám chodilo na návštevu veľa ľudí. *ňanka* boli veľmi spoločenský človek. To som asi zdedil po nich.

Na Štedrý večer sme chodili do kostola. Cestou späť sme zapalovali prskavky a väčší chlapi aj delobuchy. Mali sme z toho veľkú radosť. Keď sme prišli domov, na stole už bola prichystaná večera. Pred jedlom sme sa pomodlili. Základ večere boli opekance, kapustnica s mäsom a koláče. Pod stolom nesmel chýbať vahanček so zrnom a cesnakom. Pod obrusom pár korún.

Po večeri alebo aj počas nej chodili ►

► popod okná spievať cigánky: „*Bratia sestry ja vás napomínam, do peknej záhradky ja vás volám. Ak vy tú záhradku nepoznáte, otca Dominika sa spýtajte...*“ Potom zavinošovali gazdovi a gazdinej. So sebou mali kandličku, do ktorej im gazdiná naliala pálenku a hriatô a do košíka dala opekanec a koláče. Potom sme išli do dediny k príbuzným a susedom vinošovať aj my. Spievali sme: „*Čas radosti, veselosti svetu nastal nyní, neb Spasiteľ, Vykupiteľ již jest narozelený v městečku Betléme, v jesličkách na slámě leží malé pacholátko na zimě.*“ Bolo to dobre, lebo sme sa stretávali, spomínali príhody a tešili sa spoločne zo sviatkov.

Na Božie narodenie bol taký zvyk, že s vlnšom do domu musel prísť najskôr chlap, nie žena. Podľa poverby by to bol veľký hriech. Ku krstným rodičom som prišiel ako šesteročný s vlnšom, ktorý si pamätám dodnes: „*Zaklopal mi anjeliček na srdiečko, zaklopal, aby som vám, moji milí, radostný chýr povedal. Prišiel anjel z neba riše, tam je spev a ples, Ježiš Kristus v Betleheme narodil sa v noci dnes. Na stole jablká, radost je veľiká, dajteže mi zo dve, urobíte dobre. Peniažtok mi dajte, zbohom ostávajúte.*“ Potom sme spoločne išli do kostola. Po slávnostnom obede sme sa išli do dediny sánkovať. Večer sme sa zase stretli a z Matulovho vrchu sme sa púšťali na sánkach

až dolu do dediny. Bolo veselo, aj ľudskosti bolo viac. Robili sme si prieky, prekárali sa - Dolný a Horný koniec. Ale nakoniec sme sa všetci zmierili.

Po dni Božieho narodenia, prišiel druhý sviatok vianočný. Na Štefana doma väčšinou upiekli hus alebo kačicu, ktorú sme si dochovali doma. Bol taký zvyk, že sa hostili zaťovia. Samozrejme tí, ktorí sa znášali so svokrovcami. V Ponikách podvečer bývalo aj divadlo a potom zábava.

Do školy sme chodili počas celého roka. Hneď po Vianociach aj na starý rok. Prázdny sme nemali. V posledný deň roka ma otec zavolať: „Synku, poď, prílepšime statku na starý rok tak, ako na Vianoce.“

A čo chcem odkázať mojim deťom a vnúčatám?

Medziludské vzťahy boli na nezaplatenie. Mali sme povinnosti, ale bolo aj veľa radosti. Hoc bol život mnohokrát ťažký, prejavovali sme voči sebe úctu, znášali sme sa, boli sme ochotní si navzájom pomáhať. Žili sme veľmi skromne, no rodičov, starých rodičov, učiteľov aj jeden druhého sme si vážili. Doba pokročila, uzatvárame sa do seba. Prial by som si, aby aj moje deti a vnúčatá zažívali tú nádhernú vianočnú atmosféru v zdraví, skromnosti a pokore tak, ako som ju prežíval ja, ako dieťa.

Anna Trnková
Foto: Milan Kosec

Posedenie pri spoločnom stole

Keď sa pominú letné dni a prichádza chladnejšie obdobie, len tíško hľadíme okolo seba a pozorujeme, čo sa deje v okolitej prírode. Tá začne hýriť najkrajšími farbami a postupne očakáva príchod zimy. Tak nejako sa i človeku miňa rôčik za rôčikom, až nadíde jeseň života. Je to čas na spomínanie, ale vôbec nie na smútok, pretože spomienky sú pestré ako farby jesene. Nájdú sa v nich šťastné chvíle i bolestnejšie okamihy, no predovšetkým spomienky na plodný a naplnený život.

A v tomto neustálom kolobehu života každoročne prichádza čas, keď prejavujeme úctu všetkým skôr narodeným. Tentoraz sa brány Kultúrneho domu Ponická Lehôtká otvorili pre našich seniorov 5. novembra. Na tradičnom a obľúbenom podujatí nazvanom *Posedenie pri spoločnom stole* sa zišla takmer stovka starších spoluobčanov, aby spoločne strávili príjemné popoludnie, pospomínali na minulé roky či podelili sa so svojimi plánmi do budúcnosti.

Týmto našim spoluobčanom vďačia za svoj život dnes už celé generácie. Pretože mnohí z nich nielen s láskou vychovali svoje deti, ale starajú sa aj o svoje vnúčatá a nezriedka i pravnúčatá. Svojimi životmi vytvo-

rili mnohé príbehy, odovzdali nepočítané rady i ponaučenia. Postavili domy a postarali sa nielen o svoje rodiny, ale aj rozvoj obce.

Prítomných pozdravila pani starostka a o príjemný kultúrny zážitok sa postarali deti z materskej, základnej aj umeleckej školy, DFS Poničan a FSŠK Poničan. Do spevu milým hosťom zahrála naša ľudová muzika.

Nezabudli sme ani na občanov, ktorí nás za posledný rok predišli do večnosti a venovali sme im tichú spomienku. Osobitným spôsobom prajeme všetko najlepšie, pevné zdravie, veľa šťastia a Božieho požehnania tým seniorom, ktorí sa v tomto roku dožívajú okrúhlych životných jubileí.

Všetkým našim seniorom želáme dlhý život naplnený rozdávaním dobroty a lásky, teda hodnôt, na aké sme u staršej generácie zvyknutí, ktoré však dnes nie sú samozrejmosťou.

Jana Turčanová

Mikulášska zabíjačka

Napriek tomu, že nás príroda neobdarila bielou snehovou prikrývkou, hutnícka Mikulášska zabíjačka, ktorá sa konala na ihrisku za hutníckou krčmou, dopadla na jednotku. Akciu pod záštitou obce Poniky, poznamenala 6. decembra hojná účasť obyvateľov nielen z Ponickej Huty a Poník, ale aj z okolitých dedín a priniesla do komunity vôňu tradičných zabíjačkových špecialít, skvelú predvianočnú atmosféru, radosť a možnosť stretnúť sa.

Ďakujeme všetkým generáciám. Osobitné poďakovanie patrí všetkým bez rozdielu veku, ktorí sa aktívne zapojili do príprav a priebehu podujatia. Naši starší a skúsení kuchári a mäsiari od rána s láskou pripravovali chutné špeciality – od spracovania mäsa až po finálne výrobky, pričom ich odbornosť je základom tradície. Rodičia, členovia obecného zastupiteľstva i dobrovoľníci – aktívna stredná generácia – zabezpečili organizáciu, logistiku, výzdobu a plynulý chod podujatia. No aj mladší pomáhali s distribúciou, obsluhou a upratovaním, a tak prispeli dobrou energiou a novými nápadmi. A napokon, nezabudnime na deti, ktoré tvorili veselú kulisu,

netrepeživo očakávali Mikuláša a celej akcii dodali pravú mikulášsku iskru. Veľké poďakovanie patrí hlavnému organizátorovi Vladimírovi Farkašovi a jeho tímu. O skvelú náladu a hudobný sprievod sa postarala ľudová hudba z Hrochote pod vedením Vlada Berkyho.

Vďaka všetkým sme si mohli užiť nielen skvelé jedlo a výbornú atmosféru, ale udržať krásnu tradíciu naživo a celú komunitu prepojiť cez sviatočnú gastronómiu a dobrú vôľu.

Lucia Suchovská

Imatrikulácia

V Základnej škole Štefana Žáryho v Ponikách sa koncom novembra konala imatrikulácia, ktorú zorganizovali deviataci so svojou triednou učiteľkou Michaelou Kutelyovou a učiteľkou prvákov Máriou Hrkčovou.

Deviataci v kostýmoch zvierat - medvede, sovy, veвериčky, zajace a ježkovia - vymysleli s pani učiteľkou Maruškou pre prvákov rôzne hravé aktivity, aby si overili ich vedomosti a mohli ich pasovať do školského cechu. Príprava na imatri-

kuláciu bola náročná, keďže museli vyrobiť pre prvákov čiapky z talárov a pre seba masky zvierat.

Po úvodných oficialitách prišli ako prvé sovy - tie vyskúšali prvákov z recitácie básničiek o písomku. Po nich nastúpili medvede s matematickými príkladmi a orieškami, ktoré prváci hravo zvládli. Ich zručnosti si preverili aj zajačikovia, a to tým, že prváci chodili pomedzi kužeľe s lyžičkou v ruke, na ktorej bol položený oriešok. Veвериčky dali zase prvákovi čítať krátke slová, ktoré sa naučili od začiatku školského

roka. Nakoniec išli ježkovia, ktorí prvákovi rozdávali srdiečka pre rodičov. Bolo v nich poďakovanie za ich lásku a trpezlivosť. Prihovorila sa, samozrejme, aj pani učiteľka Hrkčová, ktorá zagratalovala prvákovi, poďakovala sa aj deviatikom a tiež rodičom za ich spoluprácu a vynikajúce občerstvenie, ktoré doniesli. Nakoniec si deviataci s prvákmi spoločne zatancovali. Sme radi, že si to prváci užili a že sme ich mohli pasovať do školského cechu.

Nela Poliačiková

Z činnosti ZO SZPB

Jeseň je pre mnohých milovníkov kvalitného jedla synonymom husacích hodov. Už tu síce máme zimné obdobie, ale prečo si nepripomenúť čas, ktorý sa oddávna spája s touto gurmánskou tradíciou. Labužníci vedia, že v októbri a novembri majú husi a kačky najviac tuku, a preto je ich mäso jemnejšie a chutnejšie.

Aj u nás padol návrh, aby sme sa na takéto hody vybrali. Ale po zistení cenových relácií sme na chvíľu vytriezveli, no myšlienky sme sa nevzdali. Veď máme priestory, kačacie stehná v akcii šikovného kuchára a tiež zručných a ochotných členov.

A tak sme sa chopili príležitosti. Výsledkom boli vlastné kačacie hody. V Kultúrnom dome v Ponickej Lehôtke sa nás ôsmeho novembra zišlo do štyridsať. Ženy napiekli koláče a ku kačičke sa podávalo všetko čo k nej patrí - lokše, knedľa, kapusta červená i biela, a veru aj za kalíštek na trávenie, a hlavne dobrá nálada. Každý odchádzal s plným bruškom a aj s výslužkou.

Posledným výletom našej základnej organizácie bol Ondrejský jarmok v Želiezovciach. Pri tejto príležitosti sme navštívili Mestské múzeum v Sovom zámočku, kde v rokoch 1818 - 1824 pôsobil rakúsky hudobný skladateľ Franz

Schubert. Bol učiteľom hudby v rodine Esterházyovcov. Ján Karol Eszterházy ho pozval, aby v neďalekom kaštieli usporadúval klavírne koncerty. Z rozprávania miestneho historika a vedúceho múzea Pavla Polku sme sa dozvedeli, že v roku 1842 tam pôsobil aj kuchár a cukrár v jednej osobe - Franz Sacher, preslávený svojou tortou. Pamätná izba Franza Schuberta v Želiezovciach je miesto, kde sa hudba prelína s históriou. V múzeu je mnoho archeologických nálezov z rôznych období. Artefakty z doby bronzovej, rímskej i zo stredoveku.

Po asi dvojhodinovej prehliadke sme sa vrátili do jarmočnej atmosfé-

ry. Počasie nám veľmi neprialo, ale keď sa stretne partia ľudí s dobrou náladou, výlet sa vždy vydarí.

Zoja Sámelová, Alena Trnková

Medvede a vnadenie

Na webovej stránke spravda.sk vyšiel 31. júla článok s názvom „Poniky obliehajú desiatky medvedov. Selma s mladými napadla muža, ľudia žijú v strese a strachu.“

Autorka článku kontaktovala aj mňa ako prednostu a okrem faktov sa ma pýtala aj na môj osobný názor. Tomu sa mi podarilo vyhnuť. Dost' nešťastne naformulovala aj to, že v okolí dediny je 40 medvedov. Toto číslo sa síce spomína v našej poľovníckej štatistike, no je to údaj za celý revír. V každom prípade je to však alarmujúci údaj. Dôvodom článku bolo, že medvedica napadla nášho občana.

Na sociálnej sieti reagovalo na príspevok dost' ľudí, ktorí sa prikláňajú k úplnej ochrane medveda, lebo ho považujú za ohrozený druh. Jedna pani si dokonca dala tú námahu, že navštívila Ponickú Hutu, od fotila niekoľko nádob na komunálny odpad. Tieto vraj neboli zabezpečené proti medvedovi, keďže boli pred bránou a nie za bránou, a preto sú popri vnaďiskách poľovníkov najpravdepodobnejšou príčinou výskytu medveda

in traviláne obce. Ilustračnou fotkou lesa chceli dokázať, že medvede tu nie sú. Proste, odfotíte les bez medveda a to je dôkaz toho, že tu nie sú. Počas dňa, samozrejme. Táto pani mala prepojenie na bývalé vedenie rezortu životného prostredia a tieto svoje tvrdenia dost' výrazne propagovala vo svojej komunite.

Rozhodol som sa teda s paňou konfrontovať, aby som jej vysvetlil, že Poniky nemajú kontajnerové medvede, že poľovníci vnaďia diviaky tak ako prikazuje zákon a že jediným dôvodom, že sa pri obci vyskytujú, je ich vysoký počet, ale neúspešne. Jej fanklub si prihrieval svoju polievocku a iné argumenty neakceptoval a ani svoje nedokázal potvrdiť s odôvodnením, že to nie je dôležité. Po asi jednodňovej debata na facebooku (FB) ma zablokovali. Pokúšal som sa ešte dopátrať sa k telefónnemu číslu panej, nakoľko sme chceli zorganizovať osobnú diskusiu ajs vedením veľkej agrofirmy pôsobiacej v našej obci, ale nesúhlasila, vraj jej mám napísať na FB. Tam som bol ale zablokovaný, takže bolo po diskusií.

Preto som sa rozhodol ako poľovník osloviť pani starostku, aby sme sa

pozreli na poľovnícke vnaďiská v blízkosti obce a jej častí. Stalo sa tak 20. augusta a na obhliadke sa zúčastnil aj Ing. Juraj Piar ako poľovnícky hospodár PZ Bukovina Poniky. Vybrali sme si vnaďiská Predbane, Mingušova kopanica, Šimonov člien a Drienok chotár. Všetky sú od hranice intravilánu vzdialené približne jeden kilometer. Fotografie z ohliadky nájdete na [www.poniky.sk /menu obec/podmenu organizácie v obci/podmenu PZ Bukovina Poniky](http://www.poniky.sk/menu/obec/podmenu/organizacie/v-obci/podmenu/PZ-Bukovina-Poniky).

Zistenia boli jasné. Na žiadnom vnaďisku sa žiadne vnaďidlo nenačádzalo. Považujem za potrebné dodať, že súčasná legislatíva vnadenie povoľuje za účelom lovu diviaka, a to v súvislosti s prevenciou výskytu afrického moru ošipáných. Vnaďiská teda uľahčujú lov diviačej zveri. PZ Bukovina má tiež zriadené a oficiálne evidované vnaďiská a prevádzkuje ich v zmysle zákona. Všetky vnaďiská sú vyznačené aj na mape, ktorá je voľne dostupná na kontrolu verejnosti. Podľa zákona o poľovníctve a jeho vykonávacej vyhlášky sa na vnaďisku - okrem zverní - smie loviť iba diviacia zver, šelmy a povolené krkavcovité vtáky.

Diviačiu zver na vnaďisku pritom možno loviť len mimo obdobia núdze a vnaďisko musí byť zriadené tak, aby ostatná raticová zver mala k návnaďe sťažený prístup. Pri vnaďisku musí byť poľovnícke zariadenie určené na lov zveri (posed, lavička a pod.)

Veterinárne opatrenia povoľujú vložiť počas jedného mesiaca maximálne 30 kg jadrového alebo 100 kg dužinatého krmiva. Ak poľovníci v našom revíri vnaďia tak malým množstvom kukurice alebo iného vnaďidla, je veľmi málo pravdepodobné, že medvede z toho vyžijú. Tiež si nemyslím, že medved' ide k dedine len preto, že je tu je vnaďisko. On by k dedine išiel tak či tak. Sú tu iné biologické lákadlá, napríklad ovocné stromy, pšenica, kukurica a podobne.

Všetci si uvedomujeme, že medvede tu boli, sú a budú. V súčasnosti je ich však viac, menia svoje správanie a prestávajú byť plaché. Tak ako vo veľa veciach, aj tu by mohol pomôcť zdravý sedliacky rozum. Pevne verím, že sa vrátíme k odborníkmi schválenému programu starostlivosti o veľké šelmy a že sa situácia znormalizuje.

Pavol Ondrejko

Pralesom k Čertovej skale

Pekelné alebo čertovské názvy nájdeme vari v každom pohorí Slovenska. Dnes vás upozorníme na Čertovu skalu na južnom okraji Kremnických vrchov v chatári obce Budča.

V čase mojej redakčnej práce v novinách som sa stretol s mnohými zaujímavými osobnosťami. Takou bol určite Julio Satinský. Poobedovali sme s ním v dnes už neexistujúcej divadelnej reštaurácii vo Zvolene. Po obede som si dal pivo, Julio si objednal prevarenú vodu. Čašník mu ju ochotne doniesol. Julio vytiahol krabičku, v ktorej mal rôzne druhy čajov. Vtedy som pochopil, prečo chcel iba vriacu vodu.

Hovorili sme o všeličom, ale najväčšou témou bola turistika. Vtedy mi navrhol, aby som mu urobil zoznam s čertovskými alebo pekelnými názvami, prípadne, ak tie miesta poznám, aby som mu k nim napísal základné informácie. Mal v pláne napísať Čertovské rozprávky. Bolo to niekedy v októbri 2002. Kým som stihol dať čo-to dokopy, Julio dva dni pred Silvestrom odišiel do hereckého neba. Plány odišli s ním. Ja si na napísanie pekelných rozprávok netrúfam.

Ospravedlňujem sa za túto osobnú spomienku, ale považoval som za vhodné uviesť krátku pozvánku na nenáročný turistický výlet v Kremnických vrchoch. Je vhodný v každej ročnej dobe, pravda, najkrajší je na

Potulky po strednom Slovensku

▲ Zastávka pri Čertovej skale.

jar a v lete, keď sa rezervácia Boky, v ktorej sa Čertova skala nachádza, rozžiari nielen zelenou, ale aj inými farbami, keď sa vzduchom nesú lahodné vône i pestrá zmes hlasov prírody.

Rezerváciou Boky vedie náučný chodník s dĺžkou vyše 5 km a s prevýšením 350 m. Jeho začiatok nájdeme asi 1,5 km za dedinou Budča v ústí doliny Sietno. Aj tento názov ma pekelný podtón, keďže ide o staroslovanské pomenovanie domova čertov. Na trase je 13 informačných panelov. Chodník sa končí na okraji Hronskej Dúbravy, odkiaľ sú auto-

busové a vlakové spoje do Zvolena. Na celú vychádzku sú potrebné asi tri hodiny.

Východisko tejto nenáročnej turistickéj vychádzky, dedina Budča, si tohto roku pripomína 800. výročie prvej písomnej zmienky. Začína sa tu zeleno značený turistický chodník, ktorý nás po asfaltovej ceste privedie do Sietna a až po Čertovu skalu je súčasťou náučného chodníka, odkiaľ pokračuje do horskej dediny Trnie a na hrebeň Kremnických vrchov.

Pod zákonnou ochranou sú od roku 1964 na juh orientované str-

S Čertovou skalou sa spája viacero povestí. Najznámejšia z nich hovorí o čertovi, ktorý v noci prichádzal do Trnia a kradol skaly, ktoré si dedinčania nachystali na výstavbu kostola. Raz ho však zastihlo kikirikanie kohúta skôr, ako mohol preskočiť dolinu Hrona a aby sa stratil, ukradnutý balvan zhodil z chrbta.

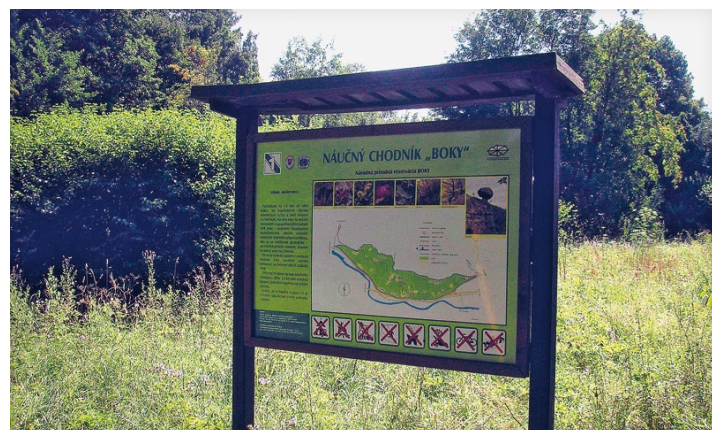
Na výhrevnom podklade nachádza vhodné podmienky xerothermna (suchomilná, teplomilná) vegetácia. Ide o pralesy, ktoré majú viac ako 300 rokov. Niektoré staré duby cecrové alebo zimné dorástli do hrúbky okolo troch metrov. Z ďalších stromov sú v tamojších dúbavách prímiešané buky, javory, lipy a hraby. Na jar a v lete nás farbou kvetou potešia mnohé cenné druhy bylín. Jedna z tabúľ nás upozorňuje na jednu z najzáčajnejších - kukučku vencovú. Z kríkov spomeňme chránený drieb, ktorý kvitne medzi prvými už na konci zimy a zarodí chutnými plodmi.

Bohatá je aj fauna rezervácie Boky. Ornitológovia tu napríklad narátali vyše 80 druhov hniezdiacich vtákov. Medzi nimi je aj naša najväčšia sova výr skalný. Na Boky sa vraj zatúla aj medveď. Pri troške pozornosti nám neunikne pohľad na vrtké jašterice múrové alebo na skvostne vyfarbené jašterice zelené. Boky sú aj domovom nášho najväčšieho hada, užovky stromovej.

Tabuľka pripomína významného slovenského botanika Jána Fu-

▲ Na prechádzke v rezervácii Boky padnú do oka nevšedné skalné útvary.

▲ Úvodný panel náučného chodníka.

mé svahy s rozlohou 176,49 ha, budované andezitmi a vulkanickými brekciami. V plytkých dolinkách sa sformovali kamenné moria a na stráňach rôzne vytvarované skalné balvany a stenya. Najznámejším z týchto foriem je **Čertova skala**. Ide o andezitový balvan v tvare hrieba, pôvodne sopečnej bomby, ktorú erózia vypreparovala z menej odolných aglomerátov a brekcií. Má objem asi 6,5 m³ a hmotnosť okolo 17 ton a o podklad je skala prirastená vrstvičkou sopečného tufu na ploche 58x38 cm.

táka, ktorý sa narodil v roku 1914 v blízkej dedine Turová. Pôvodne vyštudoval teológiu, ale po roku 1940 sa naplno venoval botanickému výskumu. Bol hlavným koordinátorom geobotanického mapovania Slovenska a spoluzakladateľom Slovenskej botanickej spoločnosti pri SAV. S výskumom súvisela aj jeho ochrannárska aktivita, pričom jeho botanické vychádzky viedli často práve na Boky a výsledky podporili vyhlásenie tohto pralesa za Národnú prírodnú rezerváciu.

Jozef Sliacky

Skúška systému varovania obyvateľov

Varovanie obyvateľstva je jedno z najdôležitejších opatrení civilnej ochrany. Varovné signály sa šíria prostredníctvom siete sirén a dopĺňa ich slovná informácia vo vysielaní rozhlasu, televízie a obecného rozhlasu. Obsahuje údaje o dni a hodine vzniku alebo skončenia ohrozenia, o zdroji a druhu ohrozenia a základné pokyny pre obyvateľstvo.

V minulom roku sme celý systém zmodernizovali. Z obecného úradu sme demontovali starú elektromotorickú sirénu a nainštalovali novú elektronickú. Jej výhodou je predovšetkým jednoduché ovládanie priamo z budovy obecného úradu alebo na diaľku z koordinačného strediska integrovaného záchranného systému Okresného úradu Banská Bystrica a z Ministerstva vnútra SR.

V roku 2026 budú realizované štyri hlasité skúšky sirén:

13. marca spustí sirénu obecný úrad, 12. júna KS IZS, 11. septembra opäť obecný úrad a 11. decembra MV SR.

Preskúšanie, ktoré sa uskutoční v uvedených termínoch o 12.00 hod., bude sprevádzať dvojminútový stály tón sirén.

O skúšobnom spustení vás, samozrejme, budeme dopredu informovať. O preskúšaní funkčnosti sirén a ďalších skúškach mimo určeného termínu informujú aj Slovenská televízia a rozhlas aj Rádio Lumen.

Zvuk sirény znamená vždy nejaké nebezpečenstvo. Upozorňuje na to, že môže dôjsť alebo už došlo k mimoriadnej udalosti ohrozujúcej životy a zdravie občanov, majetok, životné prostredie (podľa tónu signálu a dĺžky jeho trvania zistíte, pred čím vás varuje). Každý občan v takejto situácii koná podľa svojich možností a podľa pokynov vydávaných príslušnými orgánmi.

Preto je potrebné počúvať vysielanie Slovenského rozhlasu, z ktorého sa obyvatelia dozvedia, kedy je nutné ukryť sa do vhodných priestorov alebo opustiť ohrozené miesto. Pritom treba myslieť aj na starších ľudí alebo obyvateľov so zdravotným postihnutím.

VŠEOBECNÉ OHROZENIE – dvojminútový kolísavý tón sa spúšťa pri ohrození alebo vzniku mimoriadnej udalosti, ako aj pri možnosti rozšírenia jej následkov.

OHROZENIE VODOU – šesťminútový stály tón sa spúšťa pri ohrození ničivými účinkami vody z priehrady alebo pri povodni.

KONIEC OHROZENIA – dvojminútový stály tón sa spúšťa na konci ohrozenia.

Uvedené varovné signály dopĺňa slovná informácia.

Signál všeobecného ohrozenia sa vyhlasuje aj v prípade vzdušného napadnutia územia štátu počas vojnového stavu a počas vojny. Slovná informácia v takomto prípade obsahuje vymedzenie územia a výraz **VZDUŠNÝ POPLACH**.

Obec Poniky v súvislosti s používaním a preskúšaním sirén, ale aj ďalšími úlohami v rámci civilnej ochrany spolupracuje s Okresným úradom Banská Bystrica, konkrétne odborom krízového riadenia.

**Pavol Ondrejko,
OcÚ Poniky**

Pranostiky

Keď január nie je pod snehom, beda poliam, lúkam a vrchom.

Január dobrý je, keď chotár biely je.

V januári na chotári mosí vrana zapíšať, lebo nima čo žrať.

Na Nový rok blato, na Veľkú noc sneh.

Na Tri krále zima stále. (6.1.)

Keď sa na Vincenta vtáča z koľaje napije, ten rok mnoho vína sľubuje. (21.1.)

Keď na Pavla kvapce, obúvaj si kvapce, a keď na Hromnice, ešte aj onuce. (29.6., 2.2.)

Vyberáme z obecných kroniky

Poriadok a morálka v rokoch 1942 až 1949

... V obci bolo rozšírené opilstvo, a preto roku 1845 obecné predstavenstvo a mnohí občania, aby slúžili za vzor ostatným a zabránili tak šíreniu opilstva, sa zaviazali, že sa v žiadnom prípade a za žiadnych okolností neopijú a pálené vôbec piť nebudú.

... Rada obce Slovenská Lupča vo svojom svedectve zo dňa 10. marca 1686 svedčí, že Poničania vo viacerých prípadoch odsúdili prevínilcov proti desiatemu božiemu prikázaniu k trestu smrti. K vykonávaniu trestov upotrebované putá, okovy a ferula sú poďnes zachované.

... Mravy boli veľmi prísne a obecná správa bola prísnou ochrankou dobrého mena obce. Ženy, ktoré porušili manželskú vernosť, boli verejne bité na obnaženú zadnú časť tela silnou drevenou lopatkou zvanou ferula.

... Meštianska obec bola za dávnych čias spravovaná richtárom (judex) a jeho pridelenými ombudsmannami (assesores), rečníkom (orator, fišcus) a 10 členmi volenými. Zápisnice viedol notár, ktorým do roku 1819 býval miestny učiteľ. Už roku 1819 bol obci pridelený za notára Adam Roszinszský. Tento bol roku 1829 vymenovaný Danielom Kolbenheyerom, ktorého stolica vyslala, aby rozhárané pomery obce usporiadal a do poriadku uviedol.

... Výkonným orgánom obecných správ bol dráb. Richtár s prísediacimi spravovali obec a vynášali súdy. Rečník s jeho prísediacimi dozeral na obecný majetok a verejný poriadok a pri súdoch zastupoval žalobníka. Takáto obecná správa vynášala súdy nielen pre policajné priestupky, ale i vo veciach kriminálnych, lebo obec mala právo meča. Rozsudky boli kruté a na mieste vykonávané. Kata k vykonávaniu trestu smrti vypožíčavala si obec od Banskej Bystrice. Odsúdenci boli vešaní na Šibeničnom vrchu, ktorého meno sa dosiaľ zachovalo.

**V obecných kronikách listuje
Darina Štecová**

Tradičné recepty

Opekance

Potrebuje:

1 kg hladkej múky, 2 - 3 uvarené zemiaky, 2,5 dl vody + 2,5 dl mlieka, 1 kocku droždia, 1 KL oleja, 1 KL soli.

Postup:

Do preosiatej múky pretlačíme uvarené zemiaky, pridáme kvások (z mlieka, cukru, droždia), olej, sol a vypracujeme hustejšie hladké cesto. Necháme podkysnúť cca 20 minút. Z cesta urobíme valčeky, ktoré pokrájame na plech a ešte 10 minút necháme podkysnúť. Upečieme dozlatista.

Deň a noc

Potrebuje:

6 vajec, 240 g práškového cukru, 6 PL polohrubej múky, polovicu prášku do pečiva, 2 PL kakaa.

Postup:

Žltky s práškovým cukrom vyšľaháme do peny. Z bielkov urobíme tuhý sneh, ktorý postupne pridávame striedavo s preosiatou múkou a práškom do pečiva do vyšľahanej žltkovej zmesi. Hmotu rozdelíme na dve časti, do jednej pridáme kakao. Na plech urobíme kôpkky svetlé a tmavé. Pečieme pri teplote 180 stupňov cca 30 minút.

Zuzana Matulová

S láskou a úctou spomíname

Vo veku 82 rokov nás 16. septembra navždy opustil **Ján Diško**.

Bol to človek, ktorý mal zlaté ruky a veľké srdce.

Vyučil sa za murára a dlhé roky pracoval v Pozemných stavbách. V dedine pomohol postaviť či zrekonštruovať mnoho rodinných domov a svojou poctivou prácou zanechal stopu, ktorá tu zostane dlhé roky.

Neskôr sa stal členom Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici. Profesiou hasiča vykonával aj v obci ako dobrovoľník a bol veliteľom hasičského oddielu.

Vždy sa zaujímal o dianie v obci.

Bol poslancom obecného zastupiteľstva počas viacerých období a aktívne prispieval k rozvoju dediny.

Bol skromný, pracovitý a dobrosrdečný. S láskou našho spomína rodina, priatelia a všetci, ktorí ho poznali a vážili si ho.

Mária Magnová

A vy ste odkiaľ?

Určite ste sa s tým stretli aj vy. Predstavili ste sa v úrade, škole, na dovolenke, alebo na hociktorom inom mieste a ak sa nová známosť opýtala „odkiaľ ste“, po odpovedi „z Poník“ nasledovala reakcia: „Jajže Bože, strach veľký, padli Turci na Poniky.“ Naša obec bola totiž v mysli staršej generácie pevne spojená s Turčínom Poničanom. Časy sa ale menia a ikonická báseň, ktorú napísal štúrovec Samo Chalúpka na

základe rozprávania evanjelického kňaza Mateja Kosca sa už na základných školách učí pomenej.

Meno našej obce sa v tomto roku rozšírilo po celom Slovensku vďaka úplne inému fenoménu, televíznej reklame. Stávková spoločnosť Niké sa rozhodla natočiť sériu reklám na futbalovom ihrisku ŠK OPL Poniky a siahli po skutočne hviezdnom obsadení. K futbalovému trávnikárovi a „kon-zul-tan-to-vi“ z predchádzajúcej reklamy prizvali našu najlepšiu lyžiarku v histórii Petru Vlhovú a útočníka Slovana Bratislava Tigrana Barseghyana. V reklame účinkovali samozrejme aj domáci futbalisti ŠK OPL. Nosnou myšlienkou príbehu bolo posilniť ponické mužstvo o silného útočníka pred derby s Braváčovom. Reklama sa vydarila a už pár mesiacov sa cez televízne vysielanie šíri po celom Slovensku a zviditeľňuje meno Po-

ník. Ak teraz niekto pri zoznámení povie, že žije v Ponikách, reakcia bude – „no jasné, poznám z reklamy na Niké“. V každom prípade prajeme futbalistom ŠK OPL Poniky a fanúšikom, aby triafali presne do brán súperov aj bez Tigrana a aby sa vrátili do vyšších súťaží tak, ako si to tradícia ponického futbalu zaslúži.

Ján Matula

Triedenie odpadu

Možno ste zaregistrovali, že zberný dvor je od 1. decembra otvorený len v sobotu, a to v čase od 11.00 do 15.00 hod.

O zmene otváracích hodín vás budeme informovať prostredníctvom webového sídla obce, obecného rozhlasu a Ponického spravodajcu.

Na zbernom dvore môžu občania odovzdávať drobný stavebný odpad, objemný odpad a oddelene zbierané zložky komunálneho odpadu v rozsahu triedeného zberu ustanovenom vo všeobecne záväznom nariadení obce Poniky č. 2/2025.

Zberný dvor sa nachádza v areáli Lom Bôrovie pri budove štiepky oproti Obecnému podniku lesov, Dolná ulica 370, Poniky.

Osoby s trvalým pobytom v obci Poniky (resp. poplatník) môžu na zbernom dvore odovzdať:

- 20 01 01 - papier a lepenku O,
- 20 01 05 - obaly obsahujúce zvyšky nebezpečných látok alebo kontaminované nebezpečnými látkami vrátane prázdnych tlakových nádob N,
- 20 01 08 - biologicky rozložiteľný kuchynský a reštauračný odpad O,
- 20 01 10 - šatstvo O,
- 20 01 11 - textilie O,
- 20 01 21 - žiarivky a iný odpad obsahujúci ortuť N,
- 20 01 23 - vyradené zariadenia obsahujúce chlórfluórované uhľovodíky N,
- 20 01 25 - jedlé oleje a tuky O,

- 20 01 26 - oleje a tuky iné ako uvedené v 20 01 25 N,
- 20 01 27 - farby, tlačiarenské farby, lepidlá a živice obsahujúce nebezpečné látky N,
- 20 01 28 - farby, tlačiarenské farby, lepidlá a živice iné ako uvedené v 20 01 27 O,
- 20 01 33 - batérie a akumulátory uvedené v 16 06 01, 16 06 02 alebo 16 06 03 a netriedené batérie a akumulátory obsahujúce tieto batérie N,
- 20 01 34 - batérie a akumulátory iné ako uvedené v 20 01 33 O,
- 20 01 35 - vyradené elektrické a elektronické zariadenia iné ako uvedené v 20 01 21 a 20 01 23, obsahujúce nebezpečné časti *) N,
- 20 01 36 - vyradené elektrické a elektronické zariadenia iné ako uvedené v 20 01 35 O,
- 20 01 38 - drevo iné ako uvedené v 20 01 37 O,
- 20 02 01 - biologicky rozložiteľný odpad O.

Od otvorenia zberného dvora v apríli t. r. sa vyzbieralo:

Takmer 21 ton objemového odpadu, necelých 5 ton elektrického odpadu (chladničky, mrazničky, televízory, tlačiarne, vítačky a pod.), 60 kg nebezpečných látok a tlakových nádob, 134 kg olejov a tukov a 800 kg tlačiarenských farieb, lepidiel s obsahom nebezpečných látok.

O = ostatný
N = nebezpečný

Pavol Ondrejko,
prednosta OcÚ

Marius Pedersen OBEC PONIKY

Zber odpadu s obsahom škodlivín bude vyvázaný v dohodnutom termíne na základe objednávky obce.

HARMONOGRAM ZBERU ODPADU V ROKU 2026

MESIAC	ZMESOVÝ KOMUNÁLNY ODPAD			PLASTY, KOVY, VKM		PAPIER		SKLO
				DEŇ ZBERU		DEŇ ZBERU		DEŇ ZBERU
	DEŇ ZBERU	VRIEC	KONTAJNEROV	VRIEC	KONTAJNEROV	KONTAJNEROV		
Január	14	28		8	8			6
Február	11	25		5	5	4	4	3
Marec	11	25		5	5			3,31
Apríl	8	22		2,30	2,30	1	1	28
Máj	6	20		28	28	27	27	26
Jún	3	17		25	25			23
Júl	1	15	29	23	23	22	22	21
August	12	26		20	20			18
September	9	23		17	17	16	16	15
Október	7	21		15	15			13
November	4	18		12	12	11	11	10
December	2	16	30	10	10			8

ŠK OPL Poniky

V hráčskom kádri družstva dospelých nastalo v tejto sezóne len niekoľko zmien, preto sme si dali za cieľ hrať opäť na popredných priečkach tabuľky. Začiatok sezóny nám úplne nevyšiel, ale zlepšené výsledky v závere nám priniesli spokojnosť po jesennej časti. Výborné výsledky a hra nás vyniesli v tabuľke na 2. až 4. miesto spoločne s družstvami Bravčova a Jupie BB, tesne za vedúcimi Selcami. Po základnej časti sa súťaž opäť rozdelí na dve polovice ako v minulom ročníku. Veríme, že tak ako vlani aj teraz budeme hrať v skupine o postup a skončíme aspoň do 3. miesta.

Zimnú prípravu absolvujeme v telocvični ZŠ a niekoľko prípravných zápasov odohráme na umelej trávě v Radvani. Najlepšími strelcami gólov sú Viktor Kolenička 7, Vladimír Filipča 7, Erik Ivanič 6, Ján Styk 4 a Marek Klementis 3.

V mládežníckych súťažiach máme v tomto ročníku zaradené až 4 mužstvá. Družstvo dorastu, mladších žiakov a dve družstvá prípravky do 11 a do 9 rokov. Družstvo dorastu

▲ Zábery z medzinárodného turnaja U10 v Korní.

bolo vytvorené z bývalých starších žiakov a vo svojom prvom ročníku si počína veľmi dobre. Po jesennej časti sú chlapci na 4. mieste s tromi víťazstvami a tromi prehrami. V jarnej časti odohrajú 8-9 zápasov s klubmi z okolia Banskej Bystrice a chcú pokračovať v posledných dobrých výkonoch. Najlepšími strelcami sú Andrej Zachar, ktorý strelil 5 gólov, Michal Slabecius 4 góly a David Drako 3 góly. V družstve mladších žiakov hrá viac chlapcov z prípravky a jeho výkony sa zlepšujú len postupne. Vo

svojej skupine je na 6. mieste, s dvoma víťazstvami a piatimi prehrami. Najlepšími strelcami mužstva sú Jonáš Lakoščík a Šimon Magna, ktorí strelili po 2 góly. Prípravka U11 dosahuje z mládežníckych mužstiev najlepšie výsledky. Vo svojej skupine je na vedúcom 1. mieste, až za nimi sú družstvá Sásovej, Badína a Dukly „D“. Chlapci dosiahli 9 víťazstiev, 1 remízu a 2 prehry, pričom najlepšími strelcami sú Jonáš Lakoščík 11 gólov, Leo Čerhýň 11, Šimon Magna 6 a Adam Hlaváč 5 gólov. Najmladší

chlapci sú prípravka U9, ktorá je vo svojej skupine na 2. mieste, pričom hrá s mužstvami Podkoníc, Seliec a Dukly „C“. Po jesennej časti dosiahli 5 víťazstiev, 1 remízu a 6 prehier. Najlepšími strelcami sú Bruno Paška 13 gólov, Marco Kolenička 12, Martin Mazúch 8 a Matej Ondrejkovič 4 góly. Všetky mládežnícke kategórie budú využívať na svoju prípravu počas celej zimnej sezóny telocvičňu ZŠ s MŠ v Ponikách, za čo vedeniu školy dakujeme.

Roman Resl

Memoriál Ondreja Holca

Tradičný memoriál v cezpoľnom behu sa konal v októbri a bol to už 10. ročník. Odvdvety uplynuli dva mesiace, takže športovo založení Poničania vedia, že dopadol vynikajúco. Hádám nebude na škodu, ak si pripomenieme zopár dôležitých faktov.

Ranný rituál v deň pretekov už majú organizátori vyskúšaný z minulých ročníkov. Ale predsa len, desiaty ročník zaväzoval ukázať sa bežcom v čo najlepšom svetle. Ako sa rozbiehala prezentácia, začali sme tušiť rekordnú účasť a tá sa nakoniec potvrdila. Počet 253 bežcov nás ohromne potešil. Účasť

na bola účasť detí - od drobcov po prvý stupeň - 83. Na hlavnej trati to bolo 90 pretekárov. Rekordom je tiež 55 bežcov na hobby trati. Deti si športovo-bežecké predpoludnie užívali. Maskot Scooby a špeciálny bublifuk im spríjemňoval chvíle medzi bežeckým zápolením a potom si už mohli pochutnávať na dobrom čajíku, chrumkať všelijaké dobroty a tešiť sa z naozajstných medailí.

Po detských behoch prišli na rad vážnejšie trate. Hobbikov čakalo 3,7 km a tí viac trénovaní sa popasovali s hlavnou traťou - 10 km. Školáci druhého stupňa ZŠ v Ponikách absolvovali na hobby trati Majstrovstvá školy v cezpoľnom behu. Na

kratšej trati v mužskej kategórii vyhral Matúš Mamoň z klubu AK Danica Zvolen s časom 14:24,1 min. V ženskej kategórii zvíťazila Anna Hýseková (17:32,7 min.). Z Poničanov bol najrýchlejší Daniel Baláž (19:31,9) a najrýchlejšia Poničanka bola Jana Špičková (21:33,3).

Majstrovstvá školy medzi chlapcami vyhrali vo svojich kategóriách Matej Šatka a Thomas Magna. Z dievčat si prvenstvo vybehali Marianna Babčanová a Zuzana Huntošová.

Na hlavnom behu, v siedmich kategóriách, ženy aj muži bežali čo sa dalo. Absolútnymi víťazmi sa stali Iveta Furáková (Svetielko nádeje, Zvolen) s časom 43:52,7 min. a Da-

mian Polončák (Akadémia ozbrojených síl) - 40:19,6 min. Peňažná prémie za traťový rekord ostáva naďalej nevyužitá a presúvame ju do ďalšieho ročníka. Najrýchlejšími ponickými bežcami na hlavnej trati sa stali Peter Babčan (44:16,3) a Terézia Klementisová (46:51,9).

10. ročník memoriálu nesklamal. Organizátori boli nadšení účasťou, vydareným priebehom a srdečnou pochvalou samotných pretekárov. Odovzdanie šeku nadácii *Svetielko nádeje* pani starostkou a jedinečnou tombola boli bodkou za výnimočným športovým dňom v kalendári podujatí našich Poník.

Igor Šalko